

'T is de lucht achter Oethoez'n
'T is het torentje van Spiek

'T binnen de grote boernploatsen
'T is de waait, 't is de hoaver

'T is 't koolzoad in de blui
'T is de horizon bie Roanum
Vlak noa 'n dunderbui

Dat is mien laand, mien Hoogelaand

De Groninger streektaalzanger en dichter Ede Staal kon als geen ander de weidsheid en de rust van het Groninger Hoogeland beschrijven.

Wie nu de Sasmaweg in het dorpje Baflo op het Groninger Hoogeland bezoekt zal **ook** die weidsheid en rust ervaren. Niets zal hem of haar doen vermoeden dat daar 10 jaar geleden, op woensdagavond 13 april 2011, een eruptie van geweld plaatsvond waarbij politiemann Dick Haveman werd doodgeschoten.

Dick Haveman, motorrijder bij het toenmalige Verkeershandhavingsteam, ging die avond op mijn verzoek op de onopvallende motor naar een collega in Baflo om een handtekening te scoren voor een proces-verbaal.

Terwijl Dick in Baflo is, wordt daar een jonge vrouw door haar vriend met een brandblusser doodgeslagen. Meerdere auto's worden door de meldkamer aangestuurd en kijken uit naar de verdachte die zich uit de voeten heeft gemaakt .

Even later klinkt ook de stem van Dick over de mobilfoon:
“HB...de 73.31 onopvallende motorsurveillance in Baflo, kijkt ook mee uit naar de verdachte.”

Dan breekt kort daarna op de mobilfoon de paniek uit:

*“Hier het HB... alle eenheden de vesten aan; er wordt geschoten in het centrum van Baflo!
Er wordt geschoten op een motorrijder.”*

En nog even later:

“HB... motorrijder gevonden, ziet er niet best uit.”

De 73.31 zweeg.....

Dick treft die avond op de Sasmaweg in Baflo de verdachte en wil hem aanhouden. Bij de schermutseling die dan volgt weet de verdachte het dienstpistool van Dick te bemachtigen en schiet Dick daarmee dood.

Direct daarna schiet de verdachte een buurtbewoner die op het tumult is afgekomen in een been.

Kort daarop volgt ter hoogte van het station in Baflo een schotenwisseling tussen de verdachte en collega's, en wordt de verdachte aangehouden.

Het levenloze lichaam van Dick wordt door de collega's in de berm van de Sasmaweg aangetroffen.

Dick Haveman, echtgenoot van Gradeke, vader van Bas, Martine en Max. Politieaanpak in hart en nieren. Altijd waakzaam en dienstbaar, voor ons een super collega, werd 48 jaar.....

Dick was voor mij méér dan een collega. Dick was mijn maatje, mijn klankbord.

Nog altijd hoor ik in gedachten zijn vaste groet als 'ie de werkvloer opkwam.....
Guus daarrrrr Dick hierrrrr en bij het afscheid aan het einde van de dienst.....
Laterrrrrr

Net als ik dragen vele collega's die Dick goed hebben gekend of die avond in Baflo zijn geweest, het 'litteken van Baflo' met zich mee.....
We zijn nu 10 jaar verder in de tijd ..., maar het voelt als gisteren.....

Het gemis van die lange rooie oet Glinz zal altijd blijven.

Persoonlijk put ik véél kracht uit het feit dat het nu, naar omstandigheden, goed gaat met Gradeke, Bas, Martine en Max.

Ieder jaar op 13 april bezoek ik, net als veel andere collega's het graf van Dick in Godlinze en de plaats des onheils in Baflo. Daarnaast heeft het Team Verkeer in Groningen op het bureau een eigen Dick Haveman altaartje. Een vitrinekast met kostbare herinneringen en de foto van Dick die op de kist stond tijdens de uitvaart. In die vitrinekast brandt 24/7 het licht. Dick is zo nog altijd onder ons en wijst ons elke dag indirect op de gevaren van ons werk.

Ook dit monument, de Tuin van Bezinning, is zo'n betekenisvolle plek waar we Dick en alle andere collega's die '*in line of duty*' zijn omgekomen, gedenken.

Sinds 'Baflo' heb ik hier samen met Gradeke en haar kinderen meerdere malen de jaarlijkse herdenkingsceremonie bijgewoond. Herdenkingen waarbij naast de nabestaanden van de gevallen collega's ook de politie als één grote familie aanwezig is.

De erehaag wordt dan gevormd door aspiranten van de politieacademie. Jonge collega's die op zo'n dag naast een strak plaatje neerzetten op een bijzondere en confronterende manier gewezen worden op de risico's van het politievak:
het ultieme offer dat door 164 collega's werd gebracht.

Maar nu, vandaag, sta ik hier alleen. In een lege Tuin. Geen familie, geen collega's. Niet omarmd en gesteund door de aanwezigheid van zovele anderen die door het verlies van hun dierbare met deze plek verbonden zijn.

Op afstand kijken en luisteren ze mee.

Het herinnert mij aan het gedicht dat de vader van Dick voordroeg tijdens de uitvaartplechtigheid van zijn zoon.
Een gedicht waarvan de laatste twee regels nog lang op de dienstlijst achter de naam Dick Haveman stonden vermeld:

*“Nu je onze handen niet meer aan kunt raken,
raak je onze harten nog duidelijker aan.”*